

Lärosätenas samverkan med det omgivande samhället

– utgångspunkter och principer

SUHF:s expertgrupp för samverkan

December 2018

SUHF

Sveriges universitets- & högskoleförbund

**Lärosätenas samverkan med det omgivande
samhället – utgångspunkter och principer**

Utgiven av: Sveriges universitets- och högskoleförbund (SUHF)
www.suhf.se

ISBN: 978-91-983359-5-8

Omslag & original: PreMediaBatteriet

Tryckeri: AMO-Tryck AB, Solna 2019

Lärosätenas samverkan med det omgivande samhället

– utgångspunkter och principer

SUHF:s expertgrupp för samverkan

December 2018

SUHF

Sveriges universitets- & högskoleförbund

SUHF:s expertgrupp för samverkan har 2017-2018 haft följande ledamöter:

- Johan Schnürer, rektor, Örebro universitet (ordförande)
- Sara Brännström, samverkanskoordinator, SLU (verkställande ledamot)
- Johanna Adami, rektor, Sophiahemmet högskola
- Jacob Adamowicz, ordförande, Sveriges förenade studentkårer
- Per Brolin, universitetsdirektör, Linnéuniversitetet
- Maria Lantz, rektor, Konstfack
- Anders Malmberg, prorektor, Uppsala universitet
- Margareta Norell Bergendahl, professor, KTH
- Paul Pettersson, rektor, Mälardalens högskola
- Marita Hilliges, generalsekreterare, SUHF

Förord

Under det senaste decenniet har frågan om högskolans samverkan med det omgivande samhället fått allt större uppmärksamhet, både i Sverige och internationellt. Det kommer tydligt till uttryck i den senaste forskningspolitiska propositionen "Kunskap i samverkan – för samhällets utmaningar och stärkt konkurrenskraft" (Regeringens proposition 2016/17:50). Där anges, som ett av tre uppföljningsbara forskningspolitiska mål för den kommande tioårsperioden, att samverkan och samhällspåverkan ska öka.

Samverkan med det omgivande samhället är självklart ingen ny uppgift. Tvärtom har universitet och högskolor ständigt utvecklats i relation till mer eller mindre uttalade samhällsbehov, av utbildad arbetskraft och kunskapsunderlag för samhällets utveckling i vid mening.

Den nya situationen gör det emellertid angeläget att svenska lärosäten, var för sig och tillsammans, diskuterar och intar genomtänkta hållningar och strategier kring samverkan. Hur ska begreppet förstås i relation till högskolans huvuduppgifter utbildning och forskning? Vilka möjligheter erbjuder en förstärkt samverkan? Vilka hot och risker medför den, och vilka hinder behöver avlägsnas för att universitetets samverkan ska fungera så bra som möjligt?

SUHF:s expertgrupp för samverkan, som inrättades 2017 med Johan Schnürer som ordförande, har utarbetat föreliggande rapport där man diskuterar dessa frågor och gör ett antal ställningstaganden. Anders Malmberg har fungerat som huvudskribent, men expertgruppen står gemensamt bakom dokumentet. Rapporten har presenterats vid förbunds församlingen oktober 2018 men expertgruppen ansvarar själv för slutsatser och ställningstaganden. SUHF:s styrelse har bedömt det som angeläget att rapporten sprids och diskuteras inom och utom sektorn, och tackar expertgruppen för dess arbete.

Linköping 2018-12-20

Helen Dannetun, Ordförande SUHF

1

1. Inledning

Universitetens och högskolornas samhällsroll

För att tillförsäkra kommande generationer god miljö, hälsa och välbefinnande krävs en ständig utveckling av ny kunskap och kompetens. Universitet och högskolor är samhällets viktigaste institutioner för högre utbildning och forskning. I högre utbildning tillägnar sig människor både generella färdigheter och specifika kompetenser och kunskaper som rustar dem för att möta samhällets utmaningar. Forskningen ger nya perspektiv på vetenskapens grundfrågor om universums, livets och det mänskliga medvetandets uppkomst och utveckling och bidrar samtidigt till miljöns hållbarhet, människans hälsa och välbefinnande samt samhällets utveckling.

För att universitetet och högskolor bäst ska kunna fylla sin roll fordras att de har en självständig ställning i samhället. Akademisk frihet, integritet och utrymme för kritisk dialog är grundförutsättningen för både forskning och utbildning. I kombination med öppenhet och väl utvecklade relationer mellan lärosätena och andra aktörer i samhälle och näringsliv skapar det förutsättningar för samhällets långsiktiga kunskapsförsörjning.

2

2. Högskolans samverkansuppgift

– en läsanvisning

I högskolelagens andra paragraf anges att staten som huvudman ska anordna högskolor för (betoning tillagd):

- **utbildning** som vilar på vetenskaplig eller konstnärlig grund samt på beprövad erfarenhet, samt
- **forskning** och konstnärlig forskning samt utvecklingsarbete.

I samma paragraf anges också att:

- det i högskolornas uppgift ska ingå att **samverka med det omgivande samhället** och **informera** om sin verksamhet samt **verka för** att forskningsresultat tillkomna vid högskolan kommer till **nytta**.

Under det senaste decenniet har staten, oavsett regeringens sammansättning, betonat vikten av att lärosätena aktivt utvecklar sin samverkan med det omgivande samhället. Tydligast kommer det till uttryck i den senaste forskningspolitiska propositionen där ordet samverkan för första gången ingår i själva titeln: Kunskap i samverkan – för samhällets utmaningar och stärkt konkurrenskraft (Regeringens proposition 2016/17:50). I propositionen anges, som ett av tre uppföljningsbara mål för den kommande tioårsperioden, att **samverkan och samhällspåverkan ska öka**. Budgetpropositionen 2018 innebär för första gången att den prestationsutsatta delen av de statliga lärosätenas basanslag för forskning påverkas av en kvalitetsbedömning av samverkan, vid sidan om värderingen av externa medel och bibliometri.

Politik, näringsliv och samhälle har alltså stora förväntningar på att forskning och högre utbildning skall bidra till hållbar tillväxt och ett gott samhälle. Det är därför viktigt att svenska lärosäten, enskilt och tillsammans, utvecklar genomtänkta synsätt och strategiska perspektiv på samverkan. Särskilt viktigt är det med genomtänkta hållningar rörande frågor som:

1. Hur ska **samverkansbegreppet** definieras?
2. Vad är **målet** med samverkan?
3. Vad är **samverkansuppgiftens förhållande till högskolans kärnuppdrag** att bedriva utbildning och forskning?
4. Vilka **målkonflikter** kan finnas runt samverkan?
5. Hur kan **kvalitet** i samverkan definieras och värderas, på individ-, institutions- respektive lärosätetsnivå?
6. Vilka **etik- och integritetsfrågor** är kopplade till samverkan?
7. Bör samverkan tilldelas större **meritvärde** på individnivå, och i så fall hur?
8. Finns det behov att väga in samverkan i **resurstilldelning** till lärosätena, och i så fall hur?
9. Vilka **hinder** finns det för samverkan?

Föreliggande rapport är tänkt som ett bidrag i den processen. De nio frågorna ovan behandlas i lika många avsnitt. Runt varje fråga förs ett kort resonemang som mynnar ut i vad vi benämner expertgruppens ställningstagande. Där formuleras vad expertgruppen bedömer vara rimliga utgångspunkter och principer för hur samverkansuppgiften ska tolkas, understödjas och bedrivas.

Det synsätt som förespråkas är i stark sammanfattning att samverkan bör definieras brett, betraktas som en integrerad del av utbildningen och forskningen snarare än som en separat ("tredje") uppgift, och kvalitetsvärderas utifrån dess flerfaldiga mål.

Medan allt tyder på att framgångsrika insatser inom samverkan bör tilldelas större akademiskt meritvärde är det mindre självklart att lärosätena behöver incitament för att öka sitt engagemang i samverkan jämfört med vad fallet är idag.

Det är expertgruppens förhoppning att rapporten ska kunna fungera som underlag som diskussioner inom och mellan lärosäten, liksom med samverkanspartners och andra aktörer utanför sektorn.

3

3. Nio förslag till ställningstaganden om samverkan

3.1 Samverkansbegreppet

Högskolelagen skiljer som framgår ovan **samverkan** från **information** och **nyttiggörande**. I praktiken är dock de tre begreppen sammankopplade. De flesta definitioner innebär att samverkan ska omfatta två eller flera parter, varav minst en part ett lärosäte eller någon del därav, medan minst en part är "icke-akademisk" aktör. Även med en sådan avgränsning täcker samverkansbegreppet en bred palett av aktiviteter som skiljer sig med avseende på:

- Geografisk skala: lokal, regional, nationell, internationell
- Partners/målgrupp: företag och branschorganisationer, myndigheter, skolor, kulturinstitutioner, kommuner, landsting/regioner, religiösa samfund, civilsamhället
- Typ av aktivitet: gemensamt definierade projekt, uppdragsforskning och -utbildning, konsult- och expertuppdrag, deltagande i samhällsdebatt, medieframträdanden.

Expertgruppens ställningstagande: Samverkansbegreppet bör definieras brett. Vi tolkar intentionen med samverkansuppgiften som ett uppdrag att tillse att utbildning och forskning vid lärosätena ska nyttiggöras i samhället. Därmed kan begreppet inte avgränsas till enbart de aktiviteter där lärosätena samarbetar med en väl definierad icke-akademisk aktör. Vägarna till nyttiggörande kan vara många, beroende på sammanhang och ämnesområde. Samverkansbegreppet bör omfatta det arbete som bedrivs inom lärosä-

tena med samverkansuppgiften som helhet och inkludera alla sätt att skapa genomslag, dvs inte bara genom samverkan med definierade aktörer i ordets språkligt vedertagna betydelse.

3.2 Målet med samverkan

För ett lärosäte uppfyller samverkan två olika mål. Det ena är att i vid mening bidra till samhällets utveckling (jfr begreppet nyttiggörande ovan). Via samverkan kommer den akademiska kunskapsmassan och kompetensbasen till nytta i samhället och kan bidra till sådant som demokrati- och kulturutveckling, ekonomisk tillväxt, folkbildning, företagsutveckling, innovation, integration, samhällsdebatt eller Sverigefrämjande. Samtidigt innebär samverkan ett kunskapsflöde in i lärosätet och bidrar därmed till dess kvalitetsutveckling och vitalitet. De forskare, lärare eller studenter som genom samverkan exponeras för problemställningar och utmaningar i näringsliv och samhälle får insikter som går att omsätta i förnyelse och kvalitetsutveckling i forskning och utbildning. Ömsesidighet, ömsesidig nytta, kunskapsutbyten, och gemensam utveckling av nya kunskapsområden är därmed både målet för och kännetecknen på god samverkan. Samtidigt kan självklart en enskild samverkansinsats ha värde även om den har stark betoning på endast det ena målet.

Expertgruppens ställningstagande: *Samverkan ska å ena sidan öka kvaliteten i forskning och utbildning, och å andra sidan skapa värde i verksamheten hos samverkanspartnern. I förlängningen leder båda dessa mål till genomslag i form av bred samhällsnytta.*

3.3 Integrerad eller separat uppgift?

Ofta diskuteras huruvida samverkan ska betraktas som en separat ("tredje") uppgift för lärosätena, eller om den snarare ska ses som helt integrerad i de två huvuduppgifterna utbildning och forskning. Skrivningen i högskolelagen skulle ha kunnat vara tydligare på denna punkt, och det finns argument för båda synsätten.

Å ena sidan kan samverkan aldrig bedrivas frikopplad från forskningen och utbildningen. Ju mer integrerad den är i enskilda projekt eller utbildningar, desto mer djupgående kan den bli. Samverkan bygger på över tiden uppbyggda och för-

troendefulla relationer, och för att samverkan ska fungera på riktigt måste sådana relationer från lärosätets sida inkludera de aktiva forskarna och lärarna och deras dagliga verksamhet.

När samverkan å andra sidan lyfts fram som en särskild verksamhet och drivs i särskilda projekt och organisationsformer med stöd av specialiserade, utåtriktade enheter specialiserade just på externa relationer kan det vara lättare för externa aktörer som saknar etablerade kontakter inom ett lärosäte att finna vägar in. Att formalisera och stärka samverkan genom specialiserade stödfunktioner kan även öka förutsättningarna för att strategiskt styra samverkan och bidra till minskat personberoende. I vissa sammanhang önskar också externa aktörer bred samverkan på lärosätetsnivå, snarare än med enskilda grupperingar inom lärosätet, eller i form av mer storskalig uppdragsutbildning.

Expertgruppens ställningstagande: *Samverkan är en integrerad del av – och enbart relevant i relation till – lärosätenas forskning eller utbildning. Specialiserade samverkansenheter och riktade samverkansstrategier ger strukturella förutsättningar, men själva samverkan måste ske inom forskningen och utbildningen. Detta synsätt har betydelse för hur samverkan bör beskrivas, följas upp och värderas liksom hur samverkansuppgiften ska premieras i samband med meritvärdering på individnivå eller ekonomiska incitament (se vidare nedan).*

3.4 Målkonflikter

Det finns ingen principiell motsättning mellan att bedriva forskning och utbildning av högsta akademiska kvalitet och väl utvecklad samverkan. Tvärtom förstärker dessa idealiskt sett varandra. Samtidigt finns det konkreta målkonflikter. Lärosäten och exempelvis företag har olika roller och mål. I universitetsvärlden blir ny kunskap allmän egendom efter publicering och ökar sitt värde ju friare och snabbare den sprids och tas i anspråk av andra (jfr begreppet Open Science). För ett företag finns det ofta rationella skäl att begränsa spridningen av kunskap. Detta kan även – och med potentiellt betydligt allvarigare konsekvenser – gälla politiska aktörer. Vidare arbetar lärosäten i olika geografiska skalor och det kan uppstå motsättningar mellan att stärka den nationella eller kanske framför allt internationella positionen, i jämförelse med att vara lyhörd mot utmaningar och

behov i den lokala omgivningen. På samma sätt finns det ibland konflikter mellan vad som är gynnsamt på kort eller längre sikt. Och till sist finns alla de restriktioner som innebär att val och prioriteringar måste göras: tid, kraft och resurser är begränsade och alla har inte möjlighet att göra allt. Även om det långsiktiga och överordnade målet är att lärosätena så mycket som möjligt ska tjäna det samhälle de är en del av finns konkreta avvägningar som behöver hanteras.

Expertgruppens ställningstagande: *Samverkan blir bättre om eventuella målkonflikter mellan deltagande aktörer tydliggörs och erkänns som en utgångspunkt för det gemensamma engagemanget. Precis som att varje annan samhällsaktör (företag, organisation, myndighet) avgör hur stora resurser man vill satsa på exempelvis kunskapsutveckling eller samarbeten, måste det vara ett lärosätes uppgift att fastställa vad som är lämplig omfattning och inriktning på arbetet med samverkansuppgiften.*

3.5 Värdering av kvalitet i samverkan

Kvalitetsfrågan är knuten till diskussionen ovan om hur samverkan ska betraktas, i relation till forskning och utbildning. Om man betonar att samverkansuppgiften är en integrerad del av forskning och utbildning, blir frågan om samverkanskvalitet snarast en aspekt av forsknings- respektive utbildningskvalitet. Om man snarare betraktar samverkan som en separat uppgift vid sidan av utbildning och forskning, är det rimligare att utveckla särskilda kvalitetskriterier för samverkan som sådan.

Varje försök att stimulera samverkan genom någon form av belöningsystem, antingen på lärosätes- eller individnivå, förutsätter en definition av kvalitet inom samverkansområdet. Här finns flera faktorer att ta hänsyn till. Ur lärosätessynpunkt bör kvalitet i samverkan ytterst definieras utifrån de mål lärosätet satt upp för sin samverkan, med särskild tonvikt på hur samverkan långsiktigt bidrar till kvalitet och relevans i utbildning och forskning. Kvalitetsvärdering bör i det perspektivet förhålla sig till uppfyllande av uppsatt ambitionsnivå inom lärosätet. Ur omgivningens perspektiv handlar kvalitet i samverkan dels om motsvarande måloppfyllelse hos de partners ett lärosäte samverkar med, dels om resultatet av samverkan i form av samhällseffekter eller samhällsnytta, brett definierat.

Expertgruppens ställningstagande: Av redan formulerade ställningstaganden följer att uppföljning och kvalitetsvärdering bör omfatta arbetet med samverkansuppgiften som helhet och dess resultat. Vad gäller resultaten bör de utvärderas utifrån tre aspekter: partnernytta (i form av verksamhetsförbättringar), lärosätetsnytta (dvs effekter/nytta inom forskningen och utbildningen), respektive samhällsnytta (genomslag och effekter i samhället i stort). Att korrekt fastställa dessa värden är förknippat med betydande metodmässiga utmaningar. Vid jämförelse av prestation och kvalitet i samverkansarbetet inom eller mellan lärosäten är det avgörande att jämförelsen görs ämnesanpassat (jämför fältnormalisering vid bibliometriska analyser) så att det verkligen är prestation och kvalitet i samverkan och inte är ämnessammansättning som slår igenom. Vad avser kvaliteten på stödenheters arbete med strukturella förutsättningar för samverkan kan processutvärderingar genomföras. Sådana bör dock inte i sig ligga till grund för ekonomiska incitament (se vidare nedan).

3.6 Etik och integritet

Lärosätenas unika betydelse kan beskrivas i termer av att vara samhällets intellektuella motor och kritiska spegel. Det förutsätter forskning och utbildning av hög kvalitet, där det fria sökandet efter ny kunskap står i centrum. För att kunna nå dessa mål krävs också att lärosätena har en stark och självständig ställning i samhället.

Universitetens Magna Charta anger som sin första grundläggande princip att universitetet är en autonom institution i samhället: "För att tillgodose omvärldens behov måste universitetens forskning och undervisning vara moraliskt och intellektuellt oberoende av alla politiska, ideologiska och ekonomiska maktgrupperingar." För att inte kollidera med sådana krav måste samverkan karakteriseras av ömsesidighet, öppenhet och delaktighet med bibehållen integritet för inblandade parter. De generella krav som gäller avseende god forskningssed och etik måste självklart gälla även för gemensamma samverkansprojekt. Konkret kommer dessa överväganden in när det gäller frågor om vem ett lärosäte önskar samverka med, hur samverkan organiseras och hur resultaten av samverkan kan och får utnyttjas.

Expertgruppens ställningstagande: Eftersom både samverkan och nyttiggörande oupplösligt är knutna till forskningens och utbildningens kvalitet, får kortsiktiga samverkansinsatser och därtill knutna belöningar aldrig tillåtas kompromettera forskningens och utbildningens integritet och därmed deras långsiktiga förutsättningar. Etiska bedömningar bör alltid ingå när en samverkansinsats övervägs. En förutsättning för all samverkan är att akademiska kärnvärden respekteras.

3.7 Meritvärde och individuell belöning

Meritvärdet av samverkan kan definieras som det värde samverkanserfarenheter och samverkansskicklighet ges vid t ex anställning, befordran eller lönesättning inom lärosätena eller vid forskningsrådets bidragsbeslut. Om vi menar allvar med att samverkan med omgivande samhälle är en viktig uppgift för högskolan, och att god samverkan både tillför kvalitet till lärosätenas kärnverksamheter och bidrar till nyttiggörande i samhället, så måste samverkansmeriter värderas och belönas i samband med anställning, befordran, lönesättning och liknande.

Det som ligger närmast till hands inom högskolan är att utveckla kriterier för att värdera samverkansaktiviteter mellan akademi och partners utanför den akademiska sfären som kan bedömas stärka kvalitet och relevans i lärosätets utbildning och forskning. Sådan samverkansskicklighet bör alltid vägas in tillsammans med vetenskaplig, pedagogisk och annan skicklighet, men det måste kunna variera – mellan olika lärosäten, såväl som mellan olika typer av anställningar inom ett lärosäte – vilken relativ vikt samverkan tillmäts.

Det blir då en del av lärosätenas profilering och ett strategiskt ledningsinstrument, samtidigt som det ger enskilda verksamheter hjälp vid rekryteringar för att uppnå en önskad gruppansättning. Användande av detta förfaringsätt medför högre krav på specificering av önskad profil i samband med rekrytering.

Kvar står då frågan om hur man skall bedöma samverkansmeriter. I boken Samverkansskicklighet föreslår författarna en meritportfölj för samverkan, motsvarande en meritportfölj för högskolepedagogisk meritering. Några av de kategorier som lyfts fram är förmedling av forskningsinformation, forsknings- och utvecklingsarbete, uppdragsforskning, populärvetenskaplig produktion, deltagande i råd, nämnder och nätverk, interaktiv forskning.

För att samverkan skall integreras på ett naturligt sätt i det akademiska livet så måste samverkansskicklighet behandlas och definieras i styrdokument som behandlar anställning och befordran mm vid lärosätena. En viktig fråga är om samverkansskicklighet ska ses som en separat behörighets- eller bedömningsgrund, eller som en aspekt av vetenskaplig och pedagogisk skicklighet.

Expertgruppens ställningstagande: *Incitamentssystem som belönar goda resultat kopplade till samverkansuppgiften som helhet är nödvändiga för att stimulera att arbete med uppgiften genomförs på ett professionellt sätt. Hur tungt samverkansmeriter ska väga måste kunna variera mellan lärosäten, ämnesområden och anställningar, men gemensamt bör vara att samverkansskicklighet i normalfallet inte betraktas som en separat behörighet utan utgör en bedömningsgrund knuten till vetenskaplig, pedagogisk och annan skicklighet.*

3.8 Ekonomiska incitament

Svenska lärosäten tar utifrån sina olika förutsättningar sitt samverkansuppdrag på stort allvar och utvecklar olika samverkansprojekt, interna processer och system för detta. De samarbetar också i olika nationella nätverk och projekt för gemensam kvalitetsutveckling och lärande kring samverkan.

Frågan om huruvida bedömda prestationer och kvalitet ska påverka statens fördelning av resurser till lärosätena är omdiskuterad. Vissa ser det som ett sätt att skapa incitament för alla lärosäten att ytterligare prioritera samverkansuppgiften. Andra ser det som ett sätt att omfördela resurser från lärosäten som är profilerade mot "grundforskning" till lärosäten som är profilerade mot tillämpad forskning.

Samverkan prioriteras redan idag ekonomiskt genom att stora delar av forskningsfinansieringen är knuten till bidragsformer där lärosäten förutsätts arbeta nära externa aktörer. Huruvida staten skall utgå ifrån kvalitet och prestation i samverkan när anslaget för forskning och forskarutbildning ska fördelas till lärosätena, sammanhänger dels med huruvida det alls bedöms som önskvärt med sådan (om-)fördelning, dels om det går att etablera kriterier som framstår som rättvisa och legitima och möjliggör rimliga jämförelser, samtidigt som de ger rätt styrsignaler. Samma resonemang kan naturligtvis också appliceras på omfördelning av basanslag utifrån kvalitet och prestationer inom forskning. Liksom för

forskningen generellt gäller också för samverkan att en hög grad av extern finansiering har negativa effekter på lärosätens strategiska rådighet och långsiktighet. Eller annorlunda uttryckt: Ökade basanslag skulle skapa förutsättningar för större långsiktighet också när det gäller samverkan.

Expertgruppens ställningstagande: Om staten inkluderar en samverkanskomponent i sin anslagsfördelning till lärosätena måste bedömning av prestation och kvalitet i samverkan utgå ifrån de principer som angetts ovan, nämligen:

- att samverkansarbetet som helhet och dess effekter värderas, inte enbart lärosätetsstrategi och stödfunktioner,
- att värdering av resultat och effekter inkluderar lärosätetsnytta, partnernytta och samhällsnytta, samt
- att jämförelser utgår ifrån någon motsvarighet till den fältnormalisering som används inom bibliometri.

3.9 Hinder för samverkan

Det finns omständigheter som utgör hinder för lärosätenas samverkan. När det gäller statliga universitet och högskolor har flera sådana hinder att göra med lärosätenas svaga institutionella autonomi. Det faktum att lärosätena ej är egna juridiska personer utan är reglerade som statliga myndigheter innebär bland annat begränsningar när det gäller att ingå vissa avtal och att hävda sekretess vid samarbeten med utomstående aktörer pga offentlighetsprincipen. Många samverkansformer ligger också i gränslandet för att omfattas av lagen om offentlig upphandling. I andra fall aktualiseras konflikter med statsstödsregler. Ökad institutionell autonomi skulle också göra det möjligt för lärosäten som saknar holdingbolag att hantera vissa frågor mer effektivt. När regeringen så starkt driver frågan om att lärosätena ska lägga ytterligare kraft på samverkan borde huvudmannen själv också se över de regelfrågor som idag verkar begränsande.

Expertgruppens ställningstagande: Regeringens främsta insats för att förbättra lärosätenas förutsättningar för samverkan och nyttiggörande är att inleda ett arbete som ökar lärosätenas handlingsfrihet genom att de i större utsträckning får möjlighet att agera som egna juridiska personer.

...i högskolomas uppgift ska ingå att samverka med det omgivande samhället och informera om sin verksamhet samt verka för att forskningsresultat tillkomna vid högskolan kommer till nytta (Högskolelagen 2 §).

Några ställningstaganden kring samverkan:

"Samverkan är en integrerad del av – och enbart relevant i relation till – lärosätenas forskning eller utbildning."

"Samverkan ska å ena sidan öka kvaliteten i forskning och utbildning, och å andra sidan skapa värde i verksamheten hos samverkanspartnern. I förlängningen leder båda dessa mål till genomslag i form av bred samhällsnytta."

SUHF

Sveriges universitets- & högskoleförbund